EN
RECORDANÇA
DE L'HOMENATGE
AL POETA MASNOVÍ
JOSEP
PUJADAS TRUCH
CELEBRAT
EL DIA V DE MARÇ
DE L'ANY
MCMXXXIII

A l'amic Josep Pujadas Truch, amb els millors afectes

Avui vostre esperit suau es bressola
amb l'homenatge que un poble us ha ofrenat,
lleuger i adalerat vola que vola
deixant per un moment la Musa sola
amb sa guspira qne en vós ha prodigat.

Flairant les belles flors de vostra vida
que haveu tingut ben crua certament,
flairàreu la garlanda que ha teixida
per fer una corona amorosida
espill i orgull del noble pensament.

Potser avui la Musa que us arbora
veureu ben resplendent dalt del cel blau
i potser la veureu com us enyora
tot fent de solitud ferma penyora
jugant amb verdes sedes dins l'afrau.

Que bella que deu ésser la follia
que us envolta tothora i tot moment,
fent-la dolça i suau com l'ambrosia
que amb ritmes d'una santa Poesia
us emplena d'encís el pensament!

I al bell mig de la joia beneïda
que us ofereix Masnou curull d'amor,
avui mon cor... què dic! tota ma vida,
us ve a retre el tribut per la florida
que heu teixit en camí de germanor.

MARIA FERRER

Poesia-Parlament amb què l'homenatjat clogué l'acte, celebrat el matí del dia 5 de març, a la sala d'actes del Casino-Masnou.

Senyors.

Germans de Pàtria:

Prou voldria
amb calma i serenor dir-vos mos versos
fills d'un agraïment pregon i noble.

Prou seria per mi joia inefable
explicar-vos mos somnis i quimeres
mateix que bons germans que tot s'ho conten,

i si sabés amb mots triats i fèrvids
dir-vos ma gratitud, tot el que sento
i que'm trasbalsa el cor i'm commou l'ànima.

Mes, no'l sabré trobâ el mot just, que sigui
equivalent a aquest afecte vostre:
no podré correspondre a tal noblesa.

Jo avui tot commogut sols sé dir: gràcies!
Per vostra benvolença i simpatia.
Per vostra germanor que tant m'honora.

Pel vostre gest volent així enlairar-me.
Per la vostra bondat i gentilesa.
Jo avui, germans, tan sols gràcies! sé dir-vos.

* * *

Per més que he mantingut anhels i somnis
— dalers i fantasies de poeta —
no havia somniat mai tanta glòria.

Sempre havia cregut que de ma tasca
no'n feia esment ningú, i que els meus versos
com focs-follets en néixer ja's fonien.

Que en el meu viure humil ningú's fixava,
i jo en ma solitud mon dol i joia
cantava sens pensar que m'escoltessin.

I ho feia sol, sense lliçons ni mestres
a la bona de Déu, creient tothora
que en morir jo mos versos moririen...

Vosaltres no ho voleu i afectuosos
les Flors del meu camí haveu aplegades
i n'heu fet un ramell per a oferir-me'l.

Si les flors són migrades — i ho són força —
és fort i bell el llaç que les aplega;
és l'amor d'uns germans que'ls daran vida.

I així'm sobreviuran, i elles tan pobres
testimoni seran de simpatia
d'un poble tot bondat pel seu poeta.

* * *

Jo no ho sabia que un poble m'escoltava.
El meu poble! El Masnou que tant estimo
i que m'estima tant i tant m'honora.

Aquest poble que humil he cantat sempre
i on sempre he viscut i on voldria
que en dolça pau mes cendres reposessin.

Aquest poble gentil, espill de pobles!
Poble tot senzillesa i bonhomia;
poble de bells costums i gaies festes.

Poble ubèrrim i fort i gran i digne;
fogar de patriotisme i de cultura;
poble honrat i lleial per excel·lència.

Poble curull d'amor i idees nobles
que als germans desvalguts jamai no deixa
i encès de caritat llurs plors eixuga.

Poble que al sant treball amb joia's dóna
i que del treball viu i amb ell avança
i s'obra pas cantant, bo i fent la feina.

Poble de braus marins i homes invictes
i artistes eminents que tots l'honoren
duent arreu on van son nom i fama.

Poble de noies dignes i feineres
que d'ell fan un verger xamós i esplèndid
amb ses virtuts i encants i formosura.

Bones filles avui, bones i belles,
demà esposes honestes i amoroses
i mares tot bondat i sacrifici.

Elles la llar humil omplen de joia
i la fan niu d'amor i poesia
amb la llum dels seus ulls i del seu riure.

O clar i dolç Masnou! Rienta vila!
Arca gentil dels meus anhels i somnis!
Sê el teu poeta és mon orgull i glòria.

I sigui on sigui encara que retreguin
tos defectes si'n tens — que jo els ignoro —
dic cor obert: ¡Aquest és el meu poble!

* * *

Compteu, doncs, l'emoció que ha d'envair-me
en veure que honoreu mos pobres versos
de faisó tan galana i tan superba.

Humils «Flors del camí» que heu aplegades
amb dolcesa i amor, fent-ne una toia
que és per mi la més alta recompensa.

Entre elles hi ha una flor — la més flairosa —
per la mà d'un germà amb amor posada.
D'un germà que és l'orgull de la família.

Del gloriós Millet, Mestre dels mestres,
que ha dut arreu del món les cançons nostres
i amb elles l'esperit de Catalunya.

El bo del senyor Bosch, noble i gran sempre,
hi ha dut també una flor bella i gemada
que no cal dir-li pas com l'agraeixo.

Gràcies, bons amics meus! Déu us ho pagui.
Amb vostre nom i el nom del meu bell poble
no'm trobo pas tot sol com em pensava.

* * *

A tots resto agraït en tant jo visqui.
Al digne Ajuntament, propulsô i guia
d'aquest tan gran honor, en primer terme.

Demés Autoritats de tots volgudes
pel vostre obrar tot seny i tot prudència
vostre ajut i adhesió de cor estimo.

I a tots us repeteixo, moltes gràcies!
A xics i grans, humils i poderosos,
l'honor que avui em feu no m'el mereixo.

Però així ho heu volgut i humil ho acato
i en restar-ne agraït jo faig ofrena
d'honors i aplaudiments a nostra vila.

Que sigui pel Masnou tota la glòria!

JOSEP PUJADAS TRUCH

A En Josep Pujadas Truch

Amic caríssim: cloc els ulls i encara
et veig, talment, com eres trenta anys ha,
i et prego que, també, tu els cloguis, ara;
veient en mi aquell noi de Premià.

I, així, evoquem les tardes diumengeres
que ens uniem uns quants, ací, a Masnou,
i tu ens llegies trobes enciseres
o una comèdia finida de nou. .

En les nostres converses, ai, Pujades,
quina manera d'aixecar castells!
I, deixa-m'ho dir clar: dels camarades
has triomfat tu sol, amb tos cants bells.

. . . .

Per ton triomf, avui, s'aplega el poble;
homenatge vol retre a son cantor,
perquè tu, des d'ací, i amb fervor noble,
la Pàtria vens cantant, la Fe i l'Amor.

Assabentat d'aquesta excel·lent gesta
a Masnou, de seguit, me n'he vingut...
Per sentir-te nous cants vinc a la Festa,
i alegre el cor, com en la joventut.

FRANCESC MAS-ABRIL

Barcelona, 5 de març de 1933.

Diguem-ne brindis

És la vila de Masnou
una vila tota llum,
una taceta de plata
saturada de perfum.

Les onades que la besen
són un viver d'il·lusions
i un dolç encant de la vida,
una llavor de cançons.

Té aquesta vila xamosa
quelcom que la fa estimar,
com dels seus la bonhomia,
la seva història a la mar.

Mes té també el seu poeta,
un rossinyol cantador,
que enamorat de sa vila
li fa ofrena del seu cor.

Amb estrofes inspirades
ha lloat la caritat
i a les belles masnovines,
estoig immens de bondat.

Ell ha cantat de la vila
les gaies institucions
i el treball i la natura
han sadollat ses cançons.

Jamai manca en nostres festes
una mica de cançó
del rossinyolet cantaire
que no sap dir mai que no.

I aquest poble que l'estima
i sap també premiar,
honorant el seu poeta
més el Masnou fa brillar

Rebin, doncs, l'amic poeta
i aquest poble tan rialler,
l'enhorabona més franca
pel seu gest tan cavaller.

JOSEP ALEMANY BORRÀS

HERMA A. G. S. A. - BADALONA